

veie, som Alle kunne blive tilfredse med, en saadan Tilstand naas ikke, før den offentlige Mening, før enhver Mand i Landet respekterer alle Parters Ret. Men vi fastholde, at den Tid nok skal komme, og den er maatte ikke saa fjern, da Folk vil sige, at den eneste Løsning er den, vi foreslaa. Derfor foreslaa vi heller ingen anden, men vi gaa heller ikke bort fra den, vi gjøre ingen Indrømmelser. Det, som nu vil ske, er, at Finantsloven vil gaa til 2den Behandling, at Udvalget vil tage fat paa sit Arbeide igjen og igjen stille sine Forslag, som det har gjort tidligere, selvølgelig med de enkelte praktiske Modifikationer, som er en Folge af de forandrede praktiske Forhold. Hvad vi har budt, fastholde vi som vort Tilbud overfor Landet, og ikke blot som et Tilbud, men som det Program, hvorpaa vi ville bygge en normal politisk Fremtid for Landet. Og vi tro sikkert, at Folk, naar de en Gang, blive fæde af at rive ned, ville samle sig med os om dette Program, for paa dette at bygge op igjen.

Thomsen: Ved at høre det Foredrag, som nu blev holdt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holtens Vedreborg), kom jeg uvilkaarlig til at tænke paa, at det engang blev fortalt mig, at da en ældre Mand vilde lære en yngre, hvorledes man skal bære sig ad med at holde en Tale, sagde han til ham: Hvad det kommer an paa, er bare, at Begyndelsen er god, og at Enden er god, saa kan det være det Samme, hvad der falder i Midten, sig blot noget Sandt i Begyndelsen og noget Sikant i Slutningen, saa kommer det ikke saa nøie an paa, hvad der skydes ind imellem. Jeg kom til at tænke derpaa og skal derfor særlig opholde mig ved Begyndelsen og Slutningen af det ærede Medlems Foredrag. Hvad han udtalte i Begyndelsen, fandt jeg fuldstændig sandt, at for Diebliffet hersker der en almindelig Misfornoieelse, at den Tilstand, vi leve under, er utaalelig, at vi maa have en Ende derpaa, at vi leve i et Uføre, som Intet skaber, men som ødelægger Meget, og at denne førgelige Tilstand har været til Stede siden Ministeriet Frijs Afgang, hvilket Tidspunkt falder sammen med det forenede Venstres Dannelse. Denne Paastand tror jeg, at alle Parter ere enige i, baade de, der høre til Høire, og de, der høre til Venstre. Det Sikante, som det ærede Medlem udtalte i Slutningen af sit Foredrag, var hans Udvikling af, at det, Oppositionen vilde, hvad den har villet i den afsluttede Del af Samlingen, og hvad den endnu vilde, var at søge at finde Veie til at komme ind

paa ordnede Tilstande. Det ærede Medlem betegnede det nærmere derved, at Oppositionens Stræben var at lede Forhandlingen derhen, at vi kunde komme til en Forstaaelse, og at der kan komme den Betingelse til Stede for vore Forhandlinger, at vi fra alle Sider erkjende alle Statsfaktorernes lovlige Ret eller alle Statsfaktorernes Veto. Ja, mine Herre, derom tror jeg, at man let kan blive enig, naar man blot, samtidig med, at man fordrer Anerkjendelse af alle Statsfaktorernes Ret til et Veto, erkjender, at samtlige Statsfaktorer have en Bligt til at bruge dette Veto med Forstand og Maadehold, men man bruger det ikke med Forstand og Maadehold, naar man nægter Finantsloven, og denne Omstændighed er det jo netop, der gjør, at de nuværende Tilstande ere komne, thi endnu er der intet Medlem i Thinget, der har kunnet paavise, hvorledes overhovedet en Regjering, en Høire- eller en Venstreregjering vilde, naar vi stode den 31te Marts om Aftenen, og de to Thing ikke vare enige om Finantsloven og heller ikke om en midlertidig Finantsloov, kunne undgaa at udstede en provisorisk Finantsloov. Netop paa Grund af disse Omstændigheder synes det Maal, man nærmest maa stræbe hen til, at maatte være det, at vi denne Gang kunde opnaa en ordentlig Finantsloov, at vi denne Gang kunde den 31te Marts dette Aar have en Finantsloov, der er vedtagen af begge Rigsdagens Afdelinger. Men skal dette Maal naas — og det synes mig at være det, som vi Alle nærmest maa sigte til — er det ikke praktisk paa Sagens nuværende Trin fra dette Things Side at ville opstille skarpe, bestemte Fordringer, thi saa er det klart, at der vil kunne ventes ligesaa skarpe og bestemte Fordringer fra det andet Things Side. Om der er en Tilbøielighed til at søge Finantsloven bragt i en saadan Form, at der kan ventes en Overenskomst om den imellem de to Ting, eller om der er en saadan Tilbøielighed til Stede hos det ærede Medlem, det tilstaar jeg, at hans Foredrag ikke gav mig noget Indtryk af. Jeg tror, at det er lidet heldigt at begynde Forhandlingen her fra Flertallets Ordførers Side med at opstille bestemte Fordringer, thi det er ikke den Veie, ad hvilken der virkelig kan naas til Forhandling. Jeg tror, at vil man overhovedet en Overenskomst mellem de to Thing, saa skal man lade Forhandlingen gaa saa stille og rolig hen som muligt, gjøre Sit til, at Finantsloven saa hurtig som muligt kan komme til Landstinget, for at der, naar den kommer tilbage derfra og atter har